

MELATONIN

Flert cveta Ljubavne niču debele ose slatkog soka
iz krušaka u voćnjaku u ljubavi gledaš antičku bistu
na stočiću bokalčić s kafom i ušećerene oblane
crna ljubav tren iskra od čega je postala ljubav
glas promukli lavež kinik pseći asketi svojstven
sa svećom u po bela dana tvoje dete Noći
otvoreni su časopisi risevi kolena papira svitaka
prozori umesto naslova umesto srca U mislima
listaš svoj Unutrašnji kalendar
ruho i fantazija u pitanju u formi Ko si U kojoj meri postojiš
tako to izgleda vezana si dekoracijama sapeta Očima
uspomena crnoruka uporna središna najviša tačka
u Priči oštrica hrbata
blistavo oko trip a od njegovog vremena počinje pomračenje
koji je dan Umire li se danas umire li se na ulici otvaraš oči
vidiš svoju sobu mlada si zrela kajsija putena kozmetičarka
stavljaš toaletni pribor na mermer nemaš pristup Snu
Ona nema pristup Snu san prolazi i telo se uvlači
u sebe sahne kći
očajava narcisov odraz popravlja perčin nervozno
stigle su drugarice na Konjima na braći
da li su se ikada odrekle svoje snage ubile kralja silovale princa
priča o patnji i spasenju veruješ da bog bdi
nad tobom nad crnim sapima nad lukavim gnezdom
niko drugi ne razume tako dobro to što je
govorio raskolnici stari kavaljeri budale
Kamenje je stanište šta je ostalo U Srcu
čestica u vazduhu bedni cinizam mlitava šiba
svetlolik vitak žestok glavni junak povest Pohoda
promiće klastrima do iznemoglosti Sam je vratio se
sobica pod krovom prozor na kosini gleda u nebo
stolarska Duplja U Odsustvu hrpa papira na stolu sklanja
sanjana ruka

restlovi padaju na kakvu se Celinu odnose
leđa mu potresaju sećanja ravnica rastinje kuća
slatki krevet od čipke limena mučkalica za maslac
mašina koja proizvodi rezance razvučena po plahtama roze
bebiplave komode s obe strane kreveta peći korita čabrići
od drveta merdevine za živinu device vodolije
tapet sa krinovima vase bućaste krvavih ruža ručni rad
staze prokrčene sabljom u žitu njegov Put sanak saputnika
ekscentričan netipičan odvažan traži sve što se desilo iza kiše Kirke
kad je bio Životinja Ljubavnik
U noćnom času pala si Kentaura nomadu kosmatom divljaku
posle sna ispitaj svoje srce pticolika vrati se
budi vezana za jarbol sačuvaj Jaje
puno drvenih pretinaca leži kučina
umotane boćice dragocena roba zlatne kapi
etikete ispisuje majčina ruka koju vodi gospodarica Vučica
brine hrani štiti ume da štedi zločinka je nosi ih na savesti i danas
pretvara se i svi se ogledaju u tom pretvaranju u borama gneva
njene misli nisu njene misli grebu je smiču razdvajaju
s ljudima poređenjima dati davati jabuku žir maslinu
ostvariti sve što se naumi istanjiti glatko pravoverno
diktirati u prste dečje plesnive ukočene studene
Reka Prut kuća uz nju neka vrsta milovanja pokret vode kretanje jedara
dodiruje njeni telo ostavlja na koži trag a koža pamti telo pamti
poručuje kolače dva sa pistacijama tri od čokolade od vanile oraha
šarenim vitražim s nizom prozora lišajevi od vlage na zidovima
podlokan put haljine su joj stalno mokre i teške
na pijaci štuke grgeći razmišlja da put ojača kamenjem šturo
nabacuje u pokretu svakog dana o drugome
vežba draga mlada spavati može svuda izmišlja krevete ljubavnike
gradi od reči znakova mirisa ponekad je nepodnošljivo
šta zna dete ili plače ne Smeje se uprkos upozorenju otišlo je daleko od Kuće
počelo da bocka obalu reke meka zemlja sve prima
između devojčice i dečaka možda plemić naučen da strogo čuti
košulja ga drži i kad bi je skinuo razlio bi se kao surutka
krupne oči gledaju šire puna usta dražesne biljke pelcer zametak
vreme prazničnih vatrometa usmereno ka spoljašnjem
svetu njihovih putovanja u tuđinu
tada je razmišljao o smrti za vreme jednog svog odsustvovanja
izdaleka je krenuo izdaleka je krenula na Put tražila je mesto za odmor
drvno je bacilo senku sivog čaršava sunce sve ređe četvrti je oktobar
zraci prolaze kroz pruge kiše Tumara ide na koncerte nalazi utehu u muzici
diskretno se isplakala progutala Suze razlegli su se pljesci

taj skup ljudi nova Lica zajedništvo kao u ogromnoj porodici
pošalice zabava spletkarenje svi su se tiskali bilo je toplo gnjilo kiselo
uniforme barjadi vežbe marševi vitlanje duboka rezigniranost
prema vlasti skliska Riba neuhvatljiva Buka i žamor proročica
bacaju se po betonu protežu Tela u znoju
San odsanjan ispod perine u mračnoj komori kreveta samice
možda je tamo takođe dobro mesto za život
pod senkama i maglama u danu sanjanja
vođeni nečijim temenima učebanim dredovima pletenicama
svaka ideologija ima svoje Pramenove plam
kuće visoke kamene kanalizacije i neke tunjave svetiljke
kolone cifara okruglih šešira i ptičjih noseva
trnu zubi od ovih figura na pločniku
glavu je oborila na grudi ruke su joj tromo pale
pocepala parče platna i sebi napravila tampon
stavila između nogu tako se nadala da će zajaziti krvarenje
davnašnje melanholije što je obuzima na milost i nemilost
razdražena i kaže da joj skuvaju matičnjak
U lepljivoj tamnoj gnjecavoj zemlji svojih Predaka
Reči i pojmovi ostaju U tonu menjaju oblik i značenja tu su
rastvorena preuzimaju jesen s cerekanjem
odasvud tople zadimljene sobe Seća se
pomislio je da se to đavo smeje danas ni u kakve đavole ne veruje
Seća se dobro osvetljenih ulica Nepoverenja
komešanje među starosedeocima
skupila je kosu u punđu smrznuta glatka drska profilna
pod niskom belih oblačića svučenih
stihija na posteru rezedo zid crno belo ruž topli narandžasti pozdrav
štampa iz nestalog grada
vlažni osmeh mlati bez milosti gricka zanoktice kradom navlači rukavice
jesen ne donosi ništa dobro ogrejala bi svoje modre mokre prste
prodaje skupoceni servis izmiruje obaveze vrti Novac
dati dobavljačima uplatnice pečate hemijskim olovkama sa nulama
postaje Voda prekriva predmete sakuplja san
pokušava da shvati iz toga diskutuje ceo dan peva do podne uz doručak
do ručka u spavaći vlada prodorna hladnoća njen Dah isparava
kandže ledene kiše grebu po staklima prozora vetr urla kljuje bičuje zariva
nadiru svetovi više niko nije to što jeste na ekrančićima lobanjama
kod dece toplo ali tamo se ne može ništa drugo raditi
do spavati sanjati Snove beleži sužanj utehu carstva
sve što je postojano i sigurno gubi svoje konture
bez izvesnosti sopstvenog postojanja
Ona curi On curi Pesak u njihovim čašama sna na dnevnoj svetlosti

staklići sijaju dragulji bockaju pesak se prosipa i vraća
sve ima najmanje dve strane Ona provodi vreme sa Neznancem
prestar je da bi ga tretirala kao Muškarca rečit mek nemuževan
čezne za cigaretom a on kao da zna nudi je vodi u pušionicu
truljenje sagorevanje duvan joj se lepi za prste dosađuje
zagrizla je usne nepomućeno On je njen san
neprirodna je šarlatan s plaštrom ostaci vida raspršeni leči se
iznosi fotelju u tu svrhu na vazduhu pozira
meša se s ljudima gubi obličja na koja je navikla prljavi su
poludivlji strokave ulepljene kose uvoštene nad uvaljkom
aveti svuda ih ima
lasice kune hermelini niti ljudi muštrani niti lenje životinje
korov se zavukao među kamenje u dvorištu
konjske balege su se raskvasile nema muva
oslobođeni običaja spoljašnjeg Sveta trči kod Njega
klekne pred Njim On je podiže i grli zacrveni se kao Božur
i tek jedan zagrljaj tek dodir Nju obara progoni u težak dubok San
povlače je imena izgubila je jezik stalno traži reči očajava šljapka
On joj vlaži usta sunđerom menja posteljinu zaslanja prozore otkazuje večeru
krstari njegovim Pričovestima krupnooko somnambulno
znaju to samo posvećeni prošlo je toliko godina
važnost pitanja se podiže ramenima ispravljenim rukama drže helebarde
kape s Peruškama parole levitiraju pesme odjekuju kao da odlaze
iz jednog Glasa iz jednog Srca U
vetar nosi husare i stegove svi se oslobađaju tamnice košmara
kroz dugu pesmu iz oblaka para što izlazi iz usta iz toplog gnezda
vatra grune plačna pesma svi kô jedna skvašene
zastave dronjci krpetine bljuzgavi pakao i molitve
sačuvaj Bože Krvavi Šah s licem u ekstazi
cukervaser na porcelanskom tanjiriću
gricka listiće matičnjaka upalila je peć
svojim koščatim kolenima navukla čebe stavila naočari
na prozoru Šetačice usitnjuju Hod lokne su ispravljenе Oči visoko podignute
svog oca tog čoveka snažnih granica o zidove volje
razdražuje ga poentira čini ga onim što jeste
Otac čije blago svi su Sveti razaslali čije blago je lice
O čije crte se može poseći
O ljudsko telo i njegove tajne kad kuraži sebe podiže obrve
sve te kosti vilice šake zaokupljen je prepariran
njegovo detinjasto čuđenje fascinacija razleže se
i usta gostiju zapaja vino počinje i muzika biće i plesa
i mislila je dok je gledala sav taj novi svet
deojoke otkopčavaju korsete polunage na sredini sale

ožalošćene žene odvraćaju pogled šta su uradile te nevine devojke
jedna jeca klima glavom je l' ovako a oni štapom dodiruju rame i dekolte
kad bude došlo vreme podići će ih izdići
s vrpcama šešira ispod brade jato pilića
neočekivano zgušnjavanje lepote
teško joj je slušati ih okreće se zidu ljuta
pihtijasta gromuljica potencije tako ona to vidi
inohodač biće postoji i ne postoji za čiji opis nije osmišljen Jezik
nije dobro videti suviše Videti strasnu želju drhtave usne raširene nozdrve
izmiče mu nečim je zauzeta i odlazi pa ipak
uvek je u strahu da će je pozvati tiktakanje satova bruje Beleške
raporti putuju tamo i natrag njegova klonulost prolazi
pije kafu iz nežne šoljice ništa jela nije
snežnobeli šećer u kristalu specijalnom hvataljkom meša
izviruju pramenovi kose u duvanskoj boji što uz lice
naposletku padaju reči kroz pritvorene kapke
otekle oči njoj je to dozvoljeno njihovo pucanje
u smeh uzvici iznenađenja obaraju glas do šapata
posmatra ženu straga i psića i damsку torbicu od jelenske kože
i dodiruje rukom koja ne zna za protivljjenje dugotrljivo
dodiruje svršava blag cvetni kao puder vanila oči se pune vodama
ostarila je po prirodi stvari ne misli o ljudima U patnji
često joj deluju glupi tašti kad je grle čini to teatralno kad je
uvuku u zagrljaj zapljuškuju molekulima pljuvačke
Oh groze febrilne konvulzije stid ponjenja
kamenje preliveno crvenim vinom gar lomača još topla
teren iza ulica tamnosiv crn gnjilo lišće zemљa mu više ne treba
borovi divizme žene u odvaru peru kose posvetljuju
tepih trave Put ugledaju svi pomisle isto
niču stene osiguravaju dobrotu pogleda mira na
čudo mirakule uzima Njegovu ruku i primiče je usnama
omiljena ženka Košuta tamo kuda on ide pamti Poljubac
koji se zbio u snu kada bi je odveo odatle oslobođio
zarad zdravlja iz tamnice košmarnog Sveta zgurani su ona
i njen dečak
dolaze mu njegovim ranama Priče lutaju hodočaste tuđ je on Njoj je
U njenoj blizini uskraćen da je vidi čuje udišu isti Vazduh
zid ih deli zid bez prozora rđav nepravedan njegove oči krstare
brzi povratak svakog dana iščekuju hladno je daleko je
narandžasto Sunce premerava gradove i grobove pre Tame
konopac sunčevog zraka se namotava na kalem od njega prave
filij za sveće koriste za gatke mumlaju molitve šuškave su
u bodljama kupina ima li još mesta za umrle pre nego što se rode

novi živi užvici pale se među butinama
kao s prozorčeta mada prozora nema ali kao iza stakla
od okna se odmiču nestaju negde u pozadini oni su s druge strane
s druge strane grudi rupa boli tišti trebaće joj štaka za srce
votivna proteza adekvatna zamena Madona kiborg početna celina
jedna ljudska suza deo je potoka reke mora rastvorena na pučini
život je stalno gubljenje mora biti iz toga
pljosnata slika tamna mrlja lica privid krst patnja ništa više
ne dolaze snovi kapci s dugim trepavicama drhte poluotvoreni
Seća se buketa jesenjih boja ševrdaju nasićuju se fermentiraju
Seća se pohlepno proniče u detalje obujmljuje klizi
tužan je i siv predeo rastegnut zasejan zgradama mačkama
čovek prekodan na oskudnom suncu ne vidi svet odozgo
mračan obeležen iskrama sijalicama to su Kuće
crvene crte podvlače grad vijuga tamni tok sjaj tačke
mukli topot ne obazire se na vreme Vremena nema
izači iz ropstva iziskuje ista tragična odricanja
spuštena si u te bestrasne mehanizme tamo gde je mrak najcrnji
poniženje najdublje Zmije zlurado peckaju
gazi po njima ispuni najgora dela zaboravi ko si
poništi svaku zabranu ukini svaku Zapovest ovde ionako nema zakona
fajans jedna šoljica je izgubila dršku milostiva izgubila razum
dahće kô pseto zbog strašne zime ili zbog pomora imejlova
poštari su streljani pali na sneg zaleđene pare sline mrznu
sve prepuštaš njemu jer je čovek-vidra vešto odoleva izazovima prestonice
nekakvo zasebno mesto celo mestašće sklonjeni progoniteljima s očiju
prestaće živnuće govoriće jedno za drugo na jeziku sna
iznajmiće kola niz put vijugav talas večitih senki
od poleglih vitkih jablanova